

ANKETA – Kdo je na škole nejchytřejší

Lucie Kempková JÁ

Vím, že víte, že víš, že vím, že víte, že ona ví, že vím, že víte, že vím, že on ví, že oni ví, že víme, že vím, že vy víte, že ona ví, že on to taky ví, že vím, že víš, že oni ví, že Ondra ví, že vím, že to ví i Alena, že víme, že víš, že ví, že vím, že ona ví, že ty víš, že on taky ví, že všichni víte, že vím, že víme, že víš, že to Karel jako jediný stále neví. A ty to víš?

Sport ve škole

Já a gymnastika – Vendula Trojančíková

Do gymnastiky chodím už od první třídy. Vždycky jsem ráda cvičila, a i proto jsme se tam přihlásila. Jasně, nenavštěvuji žádný speciální a špičkový gymnastický kurz, ale „pouze“ školní gymnastiku, ale i tak je to víc než dobré. Začala jsme v první třídě kotouly vpřed a vzad, hvězdou (zejména podle ní to nevypadalo, že by mne měla být nějaká gymnastická hvězda, neboť jsem se při ní několikrát svalila na zem jako nějaký plný žok). Postupem jsem se zlepšovala. A pak přišel zlom. Naučila jsem se flika! Že nevíte, co je to flika? To je takový přemet vzad se spojenýma nohama. Odrazíte se z obou noh dozadu, dopadnete na ruce a zase se postavíte. Když jsem flika trénovala, bylo to strašné. Můj strach mi nedovolil skočit dozadu, moje ruce to nevydržely a podlomily se jako dvě párátka a já padala na hlavu (jak jinak). Po nějaké době trénování jsem to ale zvládla. Od té doby, co jsem folika zvládla – bavíme se o sedmé třídě - se moje schopnosti v gymnastice dost zlepšily – a to jak na koberci, tak na hrazdě. Na koberci jsem se po té rychle naučila cviky jako salto nebo arab, na hrazdě různé toče. Vy asi nevíte, co tyto gymnastické cviky znamenají a obnášejí, ale mohu vám říct, že jsou dost náročné a byla jsem ráda, když jsem je zvládla. Gymnastiku teď dělám osmým rokem a chci v ní pokračovat. Doufám, že se budu tak rychle zlepšovat, jak cítím dnes, a že mne gymnastika bude stále naplňovat. Závěrem bych chtěla dodat, že jako v životě, i tady potřebujete oporu – je jí má kamarádka Terka (je v gymnastice mimochodem moc dobrá) – kdyby jí nebylo, tohle všechno bych neuměla.

Můj koníček – volejbal

Sport a já jsme největší kamarádi, protože chodím dvakrát týdně na volejbal. Je to dost těžké, protože jen rozvíčka by dala zabrat daleko těžším „řízkům“ než jsem já – považte že musíme běhat pět koleček, 100 krát přeskočit švihadlo, kachnu tam a zpět, běžet tam a zpět a na každé lajně si lehnout, dřepnout, angličáka, kleknout, poskočit atd. a pak ještě následuje normální rozvíčka. To už se všichni těšíme na normální hru. Stále ale ještě chybí 40 dřepů a pak ještě prstovaná, bagrovaná. Já jsem samozřejmě ve dvojici se svou nejlepší kamarádkou a tvrdě dřeme. Hraju volejbal teprve půl roku, ale myslím, že mi to jde výborně, protože jsem postoupila do starších. Problémy mi stále dělá jen spodní

podání. To mi moc nejde, balón mne moc neposlouchá a létá všude, kam se mu zlíbí. U vrchního podání se podívám, kam chci míč poslat a on tam letí. Taky mi ještě moc nejde bagr, protože do něho báchám moc silně. Už jsem v tělocvičně bagrem málem rozmlátila i světlo. Ale to se poddá. Důležité, že mne volejbal nejen baví, já ho přímo miluju.

Eliška Musilová